Marafkó László

Sorsmondatok

Konyhalegény

Nyári főidényben az üres, hodályszerű terem az ebédlő lehetett, a végében elhelyezett elnöki asztalnál most egy ismert-ismeretlen várja, aki magához rendelte, amint egykorvolt vidéki pátriájába megérkezett, de már a főember kevés bizalmasa egyikeként, mint nagy Pókhálószövő, mert nagyon nem tetszett neki az, ami megjelent a jelentéktelen lapban, amit ő, kezdő megcsömörlő szerkesztett, így az odarendelőnek csak egy kis senki, most aztán majd jól megszorongatja, hogy beleizzadjon, bár Őpókságától, a nagy kombinátortól kitelik, hogy netán kegyes megbocsátás után be is fogadná mint fiatal bikát, hogy hátulról mozgatott öklelő legyen, az elkanászodó helyi potentátok fegyelmezője, s ahogy halad az elfogyni nem akaró asztalok s a karfával lefelé fordított székek díszsorfala előtt, érzi, hogy ez a kitartó séta a megdolgozása része akar lenni, mert hívathatná a vendégházi lakosztályába is, bár az meg a megye örökké fürkésző korifeusait nyugtalanítaná, hogy ki lehet ez a nímand, akit a nagyúr magához hivatott, s ez Őfőnöksége körül is kellemetlen találgatásokra adhatna okot, és a monoton lépdelés közben az ellenállhatatlan régi emlék: a Balaton-parton, egyetemistaként a konyháról egy ifjúsági üdülőtábor hasonló ebédlőjébe szállították konyhalegényként, tehát mindenesként a gőzölgő levest meg a rántott-húsokat, a mindenkinél korábban kelés miatti bódító álmosságban, nyüzge társakkal együtt, stráfkocsikon tolva fel az emelkedőn a forró ételt a vértolulásos hőségben, azt remélve, marad még erejük este a mólón a lányokkal domborítani, akik aztán a strandbarna bájgúnárokkal mentek el táncolni meg ide-oda, így a bárgyú széksorok közt majdhogynem a röhögés, hogy ott ül az az ember, felajzva az ő megleckéztetésére, s ravaszkodón azt hiszi, mire az üres teremben baktatva odaér elébe ez a kellemetlenkedő, remeg majd a lába, hogy milyen letolás várja, s Őhatalmassága nem sejti, az odarendelt belül vihog, hiszen ez a sofőrrel fuvaroztatott mit sem tud arról a kaptatóról, amelyen a várakozó ezer éhes szájnak vonszolták az ebédet meg a vacsorát, és ha igazságtalanság érte őket (és csak az érte), legfeljebb jó szaftosakat káromkodtak, hogy egyszer, ha ők is fent lesznek, akkor nem fordulhat elő ilyesmi, mi is, hát amire vagy nem emlékeztek később, vagy kidörzsölte már belőlük az élet az igazságosztást, akár a mosogatólány a serpenyőből az odakozmált étel zsíros lepedékét, így hát mindenképp megérdemel ez a pódiumkirály

egy félmosolyt, aki életében csak lapos szövegekkel traktált bárkit is, hogy van más duma is: Ave Caesar, bár morituri te… – le se salutant.

Selyemszál, telihold

Amint megláttam a megszólítást, beleremegtem, mert ezt a becenevet Vica adta nekem, más soha nem szólított így, s bár a feladónál valamilyen kiismerhetetlen betűhalmaz, de az e-mail az aláírása nélkül is tudtam, tőle jött, aztán rögtön szíven ütött, hogy első mondatában megírja: egy éve meghalt a férje, gyors rák végzett vele, a két kamaszfiával nehezen élnek, már ezért is találkozni kellene vele, talán abban a mókusodúnyi presszóban, ha még megvan, ahol a félhomályban félszegen először megcsókoltam, s a legtermészetesebben azt mondta: „sokáig vártál vele", vajon most milyen lehet az a különös arc, amely nem a divatlapok szépségeit formázta, sőt, volt olyan vonása, amely inkább belezavart a képbe, de ettől lett olyan izgalmas, s egyáltalán, felismerném-e, s ő meg engem, és nem egy hasonló korú, ismeretlen aszszony beléptekor pattannék fel izgalommal, bár a valahai szépség nyomai az évek múlásával is megőrződnek, de már kutatni kell értük, ahogy a művészettörténészek meg a restaurátorok teszik a régi portrékkal, talán szánakozhatnék, miként rongálhatta meg az idő azt a tökéletességet, amelyet a természet egykor, egy időre felépített; s talán még azt is megtudhatnám, miért szakítottunk, szakított(?) velem, miért hagyta rám a kiválást az egyre inkább talányokkal telezsúfolódó kapcsolatból, a fene se érti, a vonzalom olyan selyemszál, ami láthatatlanul összeköt, aztán egy kiismerhetetlen, akár véletlen mozdulatra kis göb keletkezik, s a finom kötelék összesodródik, kicsomózhatatlan, mert ha csomó, akkor már régen rossz, aztán még jobban elvékonyodik, elenged, lehet, hogy nem is kellene erőltetni ezt az utórandevút, az én pofámon is már cserzettebb a bőr, a vonásaim bevésődtek, ritkuló hajamban ősz pászmák, nehogy már változatlanul valami vagánynak higgyem magam, mert az amúgy sem voltam az, mert ha az lettem volna, akkor talán Vica gyerekei talán most az enyémek is lehetnének, bár hagyjuk a képzelgéseket, de írni kell valamit erre a levélre, vigasztalót, vagy segíteni, de mit lehet tenni a kétfelé ágazott életekkel, mikor néha a magaméval sem tudok mit kezdeni, így olyan ez az e-mail az opálosan villódzó monitoron, mint a telihold: a Nap visszfénye, de lidérces, akár egy izzasztó álom, és a szó mint egy képernyőhiba, billentyűficam, kínos görcs…